

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Věrou Šimůnkovou ve věci žalobce: **B. N.**, nar. , státní příslušnost M., t. č. Zařízení pro zajištění cizinců Bělá - Jezová, 294 21 Bělá p. Bezdězem, zastoupeného Mgr. Vratislavem Polkou, advokátem se sídlem Půtova 1219/3, Praha 1, adresa pro doručování: Vinohradská 22, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, odbor azylové a migrační politiky, se sídlem PO Box 21/OAM, 170 34 Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 10. 2014, č. j. OAM-231/LE-BE02-BE02-PS-2014, o **povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců**

t a k t o:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se žalobou domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 10. 2014, č. j. OAM-231/LE-BE02-BE02-PS-2014, jímž byla žalobci podle § 46a odst. 1 písm. c) a § 46a odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), uložena povinnost setrvat v zařízení pro zajištění cizinců v Bělé pod Bezdězem – Jezové (dále též „ZZC“) až do vycestování, maximálně však do 18. 2. 2014.

Toto rozhodnutí žalobce napadá žalobou, v níž namítá, že žalovaný nesprávně aplikoval ustanovení § 46a zákona o azylu, neboť se dostatečným způsobem nevěnoval zhodnocení toho, zda žalobce představuje nebezpečí pro veřejný pořádek. Žalobce namítá, že argumentace žalovaného, že žalobce nemá na území ČR oficiální bydliště, není pravdivá,

neboť již dlouhou dobu pobývá na adrese M., P., kde si rovněž přebírá poštu a je tedy lehce k zastížení. Žalobce dále uvádí, že žije na území ČR již dlouhou dobu a vyjma porušení zákona o pobytu cizinců se nikdy nedopustil závažnějšího přestupku či trestného činu.

Žalobce dále uvádí, že napadené rozhodnutí postrádá náležité odůvodnění, jak jej vyžaduje ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu. V tomto bodě žalobce odkazuje na „Komentář správního řádu, Josef Vedral, BOVA Polygon, Praha, červen 2006“, který dle názoru žalobce podporuje jeho námitku nedostatečného odůvodnění napadeného rozhodnutí.

K žalovaným prezentované aplikaci § 46 odst. 2 zákona o azylu žalobce uvádí, že ji považuje za nezákonnou, přičemž odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 15. 4. 2009, sp. zn. 1 As 12/2009, rozhodnutí NSS sp. zn. 9 As 5/2010, rozhodnutí NSS ze dne 25. 4. 2006, sp. zn. 4 Azs 235/2005 a rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 30. 3. 2011, sp. zn. 3 A 33/2011.

Žalobce poukazuje na to, že žalovaný v rozporu s ustanovením § 2 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), nedodržel zásadu proporcionality postupu správního orgánu, přičemž odkazuje na nález Ústavního soudu Pl. ÚS 5/01. Z těchto důvodů žalobce navrhuje, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný s podanou žalobou nesouhlasí, neboť má za to, že se v žalobě namítaných porušení právních předpisů při rozhodování nedopustil. K věci uvádí, že žalobce přicestoval do ČR v září 2004 na základě pozvání s úmyslem studovat, ke studiu nicméně nikdy nenastoupil a svůj pobyt si nijak neupravil. Po skončení platnosti víza se na území ČR zdržoval bez platných dokladů či povolení k pobytu od 4. 11. 2004 do 27. 6. 2013, tedy téměř devět let. Žalobci bylo následně vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění, které nabylo právní moci dne 26. 5. 2014. Dne 1. 9. 2014 byl žalobci vydán výjezdní příkaz s dobou platnosti do 10. 9. 2014. Žalobce toto rozhodnutí nerespektoval a dál nelegálně pobýval na území ČR, čímž se dopustil maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání. Dne 9. 10. 2014 bylo rozhodnutí Policie ČR rozhodnuto o zajištění žalobce na 30 dnů a tento byl umístěn do ZZC Bělá – Jezová. Dne 16. 10. 2014 žalobce projevil úmysl požádat a dne 20. 10. 2014 i požádal o mezinárodní ochranu. Žalovaný tedy v souladu s judikaturou soudů vyhodnotil, že je důvodné se domnívat, že žalobce představuje skutečné, aktuální a závažné nebezpečí pro veřejný pořádek, neboť pobýval na území ČR dlouhodobě neoprávněně, bez pojištění, byl nelegálně zaměstnán a mařil výkon úředního rozhodnutí, přičemž zde nebyly dány žádné výjimečné polehčující okolnosti. V tomto bodě žalovaný odkazuje na rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 26. 8. 2014, č. j. 44 A 44/2014-16.

Žalovaný je toho názoru, že k aplikaci § 46a zákona o azylu postačuje shledání nebezpečí pro veřejný pořádek a nikoli až jeho faktické narušení. K žalobcem citované judikatuře žalovaný uvádí, že tato se nevztahuje k institutu povinnosti setrvat v ZZC i po podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany, ale k rozhodnutí o zajištění, přičemž žalovaný zdůrazňuje, že o povinnosti žalobce setrvat v ZZC nebylo rozhodnuto pouze z důvodu jeho nelegálního pobytu na území ČR, ale především proto, že mařil výkon správního rozhodnutí a soustavně porušoval právní řád ČR. Z námítky žalobce, že „pobývá na území ČR poměrně dlouhou dobu a za tuto dobu nikdy v minulosti (vyjma porušení zákona o pobytu cizinců) neohrozil veřejný pořádek či bezpečnost státu“ je seznatelné, že žalobce nepovažuje dlouholetý nelegální pobyt a soustavné porušování právního řádu ČR a následně též

uloženého správního vyhoštění za závažný čin. Z vyjádření žalobce je dle žalovaného patrné, že žalobce považuje zákon o pobytu cizinců za normu jakési speciální kategorie, kterou není třeba dodržovat a jejíž porušení by nemělo být sankcionováno, což dle názoru žalovaného demonstruje žalobcovu nevělu a neochotu podrobit se právnímu režimu ČR.

K námitce žalobce, že mu není známo, z čeho žalovaný dovodil, že žalobce nemá na území ČR oficiální (hlášený) pobyt žalovaný uvádí, že tyto informace sdělil žalovanému sám žalobce a jsou zaznamenány v protokolu o podání vysvětlení ze dne 9. 10. 2014. Žalobce výslovně uvedl, že nemá nikde oficiálně hlášený pobyt, bydlí v pronajatém pokoji u známých, nemá uzavřenou žádnou smlouvu a poštu si nepřebírá. K námitce žalobce týkající se stanovené maximální doby zajištění žalovaný odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí.

Podle názoru žalovaného nebylo žalobou rozhodnutí ve věci zpochybněno, proto žalovaný navrhuje, aby soud žalobu jako nedůvodnou v plném rozsahu zamítl.

Z obsahu správního spisu vyplývá, že rozhodnutím Policie ČR, Krajského ředitelství policie Hlavního města Prahy, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, ze dne 27. 6. 2013, č. j. KRPA-241990/ČJ-2013-000022, bylo žalobci podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie v trvání 3 let. Počátek této doby byl stanoven podle § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců od okamžiku, kdy cizinec pozbude oprávnění k pobytu na území ČR. Dále byla podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovena doba k vycestování z území ČR do 20 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí (žalobce má platný cestovní doklad, proto je stanovena doba dostatečná k vyřízení osobních záležitostí a následnému opuštění území České republiky). V odůvodnění bylo konstatováno, že se žalobce dne 27. 6. 2014 dostavil se svým zástupcem na oddělení Policie ČR v Praze 8 – Karlín. Předložil cestovní doklad bez platného víza. Z evidence vedených Policií ČR a žalovaným bylo zjištěno, že žalobce přicestoval na území České republiky na pozvání s platností od 10. 9. do 3. 11. 2004. Jiné platné vízum nebo oprávnění k pobytu nevlastní. Proto se minimálně od 4. 11. 2004 do 27. 6. 2013 nachází v České republice neoprávněně bez platného víza. Do protokolu o výsledku účastníka řízení se žalobce k uvedeným skutečnostem a položeným otázkám nevyjádřil. Podkladem pro vydání rozhodnutí byl úřední záznam o zajištění cizince, výsledek šetření v evidencích policie a žalovaného, protokol o výsledku žalobce, výsledek sejmutých otisků, cestovní doklad žalobce a závazné stanovisko ZS21347, podle kterého je vycestování žalobce možné. Důvodem vydání rozhodnutí byl obecný zájem na tom, aby byly dodržovány platné právní předpisy a aby se na území České republiky zdržovali pouze cizinci, kteří tyto normy dodržují. Důsledek rozhodnutí je přiměřený z hlediska zásahu do soukromého a rodinného života žalobce, neboť na území České republiky nemá žádné rodinné příslušníky ani příbuzné; ti žijí v Mongolsku. Zdravotní stav je dobrý a cizinec není ve věku seniora, je schopen se o sebe postarat bez cizí pomoci.

Poté byl žalobce dne 9. 10. 2014 kontrolován hlídkou policie. Při kontrole předložil cestovní pas s vylepeným výjezdním příkazem č. GA0216890 s platností od 1. do 10. 9. 2014. Z důvodu podezření, že cizinec pobývá na území České republiky neoprávněně, byl podle § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb. zajištěn. Následně byl žalobce rozhodnutím ze dne 9. 10. 2014, č. j. KRPA-392302-18/ČJ-2014-000022, zajištěn podle § 124 odst. 1 písm. b) a c)

zákonu o pobytu cizinců na dobu 30 dnů, protože maří výkon správního rozhodnutí o vyhoštění, jež nabylo právní moci dne 26. 5. 2014 s dobou vykonatelnosti od 11. 9. 2014. V tomto řízení žalobce do protokolu o výpovědi účastníka uvedl, že hodlá vycestovat dobrovolně. Nelegálního pobytu si je vědom, věděl, že má vycestovat do konce platnosti výjezdního příkazu. Žádné kroky k vycestování neučinil, čekal na pomoc advokáta, nevěděl, co má jiného dělat, peníze na cestu by si opatřil od kamarádů. S družkou a dcerou není v kontaktu, neví, kde jsou. Na území České republiky se nenachází žádní příbuzní, nikde není oficiálně přihlášen k pobytu, bydlí sám v pronajatém pokoji u známých, Občas pracuje brigádně, nic stálého nemá. Nemá žádné závazky či pohledávky, nevlastní žádný majetek a nemá nic ani v Mongolsku. Rodinu má v Mongolsku, ale není s nimi v kontaktu. Není mu známa žádná překážka k vycestování, pouze se chce setkat s přítelkyní a požádat ji o peníze. Zástupce žalobce uvedl, že si žalobce plně uvědomuje vážnost své situace a je odhodlán ji okamžitě řešit dobrovolným vycestováním za vlastní prostředky, a to v jakékoli lhůt stanovené ve výjezdním příkaze. Proto nepovažuje za nezbytné žalobce zajistit. Vhodné by naopak bylo umožnit žalobci dobrovolně vycestovat, byť v naprosto minimální době. Správní orgán shledal důvody pro zajištění žalobce jednak proto, že při svém pobytu na území České republiky jednal v rozporu s morálními normami a chráněnými zájmy, které deklaruje zákon o pobytu cizinců a mírnější donucovací prostředky by nebyly účinné a uložení zvláštního opatření za účelem vycestování podle § 123b zákona o pobytu cizinců je z hlediska jednání cizince nedostačující, protože je zde nebezpečí opětovného nebezpečí nerespektování právních předpisů České republiky a maření správního vyhoštění. Cizinec není nikde hlášen k pobytu, proto je pro správní orgán nedohledatelný a svým dosavadním chováním neskýtá záruku, že bude spolupracovat s policií. Protiprávní jednání žalobce tak vzbudilo důvodnou obavu, že se na území České republiky bude skrývat a tím mařit výkon úředního rozhodnutí.

Dne 20. 10. 2014 učinil žalobce prohlášení o mezinárodní ochraně a téhož dne podal žádost o udělení mezinárodní ochrany. Jako důvod uvedl snahu o legalizaci pobytu na území České republiky. Do Mongolska se nemůže vrátit, protože by tam měl rodinné problémy (družka s dcerou a svými rodiči žila v ČR; po hádce s žalobcem si matka družky vzala život, je proto viněn z její smrti; družka s dcerou a otcem se v roce 2012 vrátili do Mongolska; otec družky mu pro případ, že se vrátí do Mongolska, vyhrožuje trýzněním; chtěli by se ho zbavit).

V návaznosti na prohlášení o mezinárodní ochraně bylo dne 21. 10. 2014 vydáno napadené rozhodnutí, jímž bylo žalobci uloženo setrvat v ZZC až do vycestování, nejdéle však do 18. 2. 2015. Napadené rozhodnutí je odůvodněno obavou, že by žalobce mohl svým chováním představovat nebezpečí pro veřejný pořádek v České republice, a to s odkazem na shodné okolnosti, jež vedly k zajištění žalobce podle zákona o pobytu cizinců. Žalovaný poukázal na to, že rozhodnutí o správním vyhoštění ze dne 27. 6. 2014 napadl žalobce odvoláním, jež bylo zamítnuto a rozhodnutí o správním vyhoštění nabylo právní moci dne 26. 5. 2014. Žaloba proti rozhodnutí o správním vyhoštění byla zamítnuta rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 25. 7. 2014, č. j. 2 A 27/2014 – 31. Zmíněno je rovněž, že žalobce je veden v evidenci nežádoucích osob od 26. 5. 2014 do 21. 8. 2016. Žalovaný dále zdůraznil, že žalobce do protokolu, jenž s ním byl sepsán v řízení před Policií ČR, uvedl, že hodlá dobrovolně vycestovat. Namísto toho učinil prohlášení o mezinárodní ochraně, což žalovaný považuje za účelové jednání se snahou vyhnout se správnímu vyhoštění a legalizovat si na území České republiky pobyt. Dále žalobce uvedl, že si je neoprávněného pobytu vědom, věděl, že má vycestovat v době platnosti výjezdního příkazu, avšak věřil, že soudní jednání bude úspěšné. Proto žádné kroky pro vycestování neučinil. Žalovaný dále konstatoval, že žalobce nemá na území České republiky žádné příbuzné, nemá ani oficiální bydliště, je tedy nedohledatelný; bydlí u známých, poštu si nevybírá, není zdravotně pojištěn, živí se

brigádami, nemá žádný majetek a v Mongolsku mu nic nehrozí. Důvodem nejdelšího možného zajištění (120 dnů) je podle žalovaného skutečnost, že žalobce od neprodloužení povolení k pobytu v České republice představuje nebezpečí pro veřejný pořádek. Vědomě a svévolně porušuje právní předpisy České republiky a na území pobývá bez platného víza či povolení k pobytu, ač ví, že takový pobyt je v rozporu s právními předpisy České republiky. Bez platného povolení zde pobývá již od svého příjezdu, tedy od roku 2004. Mimo to vlastní platný cestovní doklad a tudíž mohl učinit k legalizaci pobytu příslušné kroky, na což měl vzhledem k době pobytu na území České republiky dostatek času. Nadto se mohl pokusit o legalizaci pobytu v době, kdy tu žila jeho družka s dcerou, které měly na území České republiky povolen trvalý pobyt. Je proto zřejmé, že žalobce vědomě a svévolně porušuje právní předpisy České republiky. Maximální doba setrvání v ZZC má tedy znemožnit další narušování veřejného pořádku. Žalovaný pak nezjistil, že by žalobce byl osobou vyloučenou z aplikace § 46a zákona o azylu.

Součástí správního spisu, jenž byl soudu předložen, je dále rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 11. 2014, č. j. OAM-231/LE-BE02-HA08-2014, jímž byla žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany podle § 16 odst. 1 písm. d) zákona o azylu zamítnuta jako zjevně nedůvodná. Rozhodnutí je odůvodněno tím, že v případě žalobce lze Mongolsko považovat za bezpečnou zemi původu ve smyslu zákona o azylu, což znamená, že žalobce má v případě jakýchkoli problémů v zemi jeho původu možnost využít ochrany kompetentních orgánů vlasti. Žalovaný v případě žalobce nezjistil žádný důvod hodný zvláštního zřetele (§ 14), ani důvod pro udělení doplňkové ochrany (§ 14a odst. 1).

V průběhu jednání zopakoval žalobce své výhrady ve vztahu k napadenému rozhodnutí. Pověřená pracovnice žalovaného rovněž setrvala na svém dosavadním stanovisku.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Podle § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu ministerstvo rozhodne o povinnosti žadatele o udělení mezinárodní ochrany setrvat v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců až do vycestování, maximálně však po dobu 120 dní, jestliže by žadatel mohl představovat nebezpečí pro bezpečnost státu nebo veřejný pořádek, není-li takový postup v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Žalobce zpochybňuje správnost závěru o jeho nedohledatelnosti poukazem na to, že má bydliště v P.. Nesouhlasí se závěrem, že by mohl představovat nebezpečí pro veřejný pořádek. Zpochybňuje, zda bude omezením jeho osobní svobody dosaženo účelu takového postupu (vycestování žalobce z území České republiky). Vytýká absenci těchto úvah, ač je zjevné, že řízení o udělení mezinárodní ochrany bude probíhat více než 120 dnů, když žalobce může proti vydanému rozhodnutí podat žalobu a kasační stížnost s odkladným účinkem. Povinnost žalobce setrvat v ZZC po dobu 120 dnů bude tedy neúčelná stejně jako tak závažný zásah do jeho práv, jímž je právo na osobní svobodu. Proto považuje vydané rozhodnutí za nepřezkoumatelné. Nezákonnost rozhodnutí dále spatřuje v nesprávné aplikaci § 46a zákona o azylu, jež je rozporná s judikaturou Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu vztahující se k institutu zajištění, kterou lze s ohledem na podobnost aplikovat také na institut povinnosti setrvat v ZZC a které vyžaduje jen výjimečné užití pouze v případech, kdy je zjevné, že jiné řešení než omezení osobní svobody nepřichází v úvahu. Judikatura též dovodila, že pouhý

nelegální pobyt cizince není dostatečným důvodem pro jeho zajištění, vyžadován je obezřetný přístup, důkladné zkoumání důvodnosti takového postupu, jeho řádné odůvodnění, přiměřenost zásahu a zákaz nadbytečného použití jinak racionálně zvolených nástrojů regulace.

S ohledem na charakter jednotlivých žalobních námitek se soud předně zaměřil na přezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, neboť ta je předpokladem pro jeho následný soudní přezkum. Dospěl při tom k závěru, že napadené rozhodnutí z tohoto hlediska ob stojí, neboť obsahuje důvody, pro které byla žalobci uložena povinnost setrvat v ZZC po dobu 120 dnů, byť žalobce s nimi nesouhlasí.

Žalobce dále brojí proti tomu, že by mohl představovat nebezpečí pro veřejný pořádek. Soud se proto zaměřil na otázku, zda důvody uváděné žalovaným *in concreto* skutečně představují nebezpečí pro veřejný pořádek. Soud vyšel z úvah, které ve vztahu k pojmu veřejný pořádek učinil v řadě svých předchozích rozhodnutí. Obecně lze konstatovat, že důvody pro omezení osobní svobody cizince podle § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu jako osoby nebezpečné pro veřejný pořádek musí být takovými důvody, jež dostatečně intenzivně odůvodňují potřebu jeho izolace od společnosti, a to z důvodu, aby svým chováním nenarušoval žádoucí a řádné fungování společnosti (veřejný pořádek). Smyslem je předejít tomu, aby cizinec svou činností nenarušoval či neohrožoval fungování orgánů státu. Z judikatury Nejvyššího správního soudu plyne, že narušením veřejného pořádku může být jen takové jednání, které bude představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti (viz usnesení rozšířeného senátu ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010 – 151). Z textu zákona přitom plyne, že postačí i jen existence závažných indicií vyvolávajících důvodnou obavu z takového narušení veřejného pořádku, aniž by bylo nezbytné takové narušení veřejného pořádku žadatelem o mezinárodní ochranu v minulosti prokázat, neboť uložení povinnosti setrvat v ZZC je opatřením preventivním, nikoli následným či sankčním.

Soud je toho názoru, že sama okolnost, že se cizinec nachází na území České republiky, aniž by k tomu nebyl oprávněn, není bez dalšího dostatečně intenzivním narušením veřejného pořádku pro účely § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu. Avšak přeroste-li takové jednání až do situace, kdy by žalobce mařil výkon správního rozhodnutí, přičemž by nebyly zjištěny žádné výjimečné polehčující okolnosti (např. faktické skutečnosti zabránivší již naplánovanému vycestování), je třeba takové jednání již považovat za dostatečně intenzivní zásah do veřejného pořádku, který ostatně může v řadě případů představovat i jednání trestně právní povahy [§ 337 odst. 1 písm. b) trestního zákoníku].

Žalovaný v důvodech napadeného rozhodnutí poukázal na dlouhodobý nelegální pobyt, nerespektování uloženého správního vyhoštění a výjezdního příkazu, na skutečnost, že žalobce nemá stálé bydliště, není pojištěn, pracuje brigádnicky a na území České republiky nevede žádný rodinný život.

Hodnocení otázky, zda jednání žalobce představuje nebezpečí pro veřejný pořádek, je hodnocením komplexním a vyžaduje si souhrnné hodnocení veškerých dosavadních poznatků

o tom, do jaké míry žalobce respektuje právní předpisy a vydaná rozhodnutí správních orgánů. V tomto směru je třeba uvést, že žalobce přicestoval na území České republiky v září 2004 na tříměsíční turistické vízum. Po uplynutí platnosti tohoto víza žádné kroky k legalizaci pobytu na území České republiky neučinil, pobýval zde neoprávněně, nerespektoval uložené správní vyhoštění, ani výjezdní příkaz, z území České republiky, ač si byl vědom nelegálnosti pobytu, nevycestoval a nadále se zde zdržoval a pracoval nelegálně, a to až do svého zajištění dne 9. 10. 2014. Teprve v rámci tohoto zajištění požádal o mezinárodní ochranu, a to výlučně ve snaze legalizovat si v ČR svůj dosud nelegální pobyt. Šlo tedy zjevně o žádost účelovou, jejímž jediným cílem je legalizace pobytu, a nikoli reálná obava z pronásledování. Postup žalobce tak vykazuje rysy, jež Soudní dvůr Evropské unie vyhodnotil v rozsudku ze dne 30. 5. 2013, C-534/11 Arslan, jako opodstatněné z hlediska omezení osobní svobody žadatele o azyl.

Z tohoto pohledu proto nemůže obstát výhrada žalobce o tom, že žalovaný v napadeném rozhodnutí k tíži žalobce přičítá podání žádosti o mezinárodní ochranu. Navíc v mezidobí bylo rozhodnutí o žádosti žalobce o mezinárodní ochranu již vydáno a vycestování žalobce ve lhůtě 120 dnů proto není nemožné, neboť nelze předjímat, zda žalobce podá proti rozhodnutí žalobu, potažmo kasační stížnost, a v jakém časovém horizontu o nich bude rozhodnuto. Výklad, jenž činí žalobce o tom, že povinnost setrvat v ZZC není účelné ani hospodárné ukládat v případech, kdy je vedeno řízení o mezinárodní ochraně, proti jehož výsledku se může žalobce bránit žalobou a kasační stížností, nemůže obstát. Jednak proto, že žalobě proti rozhodnutí o zamítnutí žádosti o mezinárodní ochranu jako zjevně nedůvodné není ze zákona přiznán odkladný účinek a dále proto, že tímto výkladem by byl popřen samotný smysl a účel postupu podle § 46a zákona o azylu, jímž je v rámci tzv. „přezajištění“ z režimu zákona o pobytu cizinců do režimu zákona o azylu zabránit cizinci v narušování veřejného pořádku, což žalobce, jak shora doloženo již dlouhodobě a zcela vědomě činí. Námitka ohledně délky povinnosti setrvat v ZZC proto nemůže obstát a soud ji hodnotí jako nedůvodná.

Soud pak zastává názor, že žalobce nejenom pobývá na území ČR již řadu let nelegálně, ale neprojevuje ani dostatečný respekt k právním předpisům ČR, neboť nerespektoval pravomocně uložené správní vyhoštění, ani výjezdní příkaz, ač mu v jejich dobrovolném splnění nebránily žádné výjimečné (polehčující) okolnosti. K podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany přistoupil až po svém zajištění a až pod bezprostřední hrozbou nuceného vycestování z území ČR, tedy zjevně účelově. Nerespektování pravomocně uloženého správního vyhoštění je výrazem neúcty žalobce k právnímu řádu ČR a ohrožením fungování veřejné moci.

Pokud jde o námitku poukazující na nedostatečné odůvodnění závěru o tom, že žalobce nemá na území ČR oficiální bydliště, konstatuje soud, že žalovaný v tomto směru vycházel z informací obsažených v rozhodnutí o zajištění (str. 2), v jehož rámci žalobce vypověděl, že v ČR není oficiálně přihlášen k pobytu, poštu nikde nepřebírá. Za této situace považuje soud uvedenou námitku, včetně žalobního tvrzení, že žalobce dlouhodobě pobývá na adrese M., P., opět za zjevně účelovou a nadto v rozporu s údajem uvedeným žalobcem samým do protokolu o pohovoru, jenž s ním byl sepsán v rámci řízení o udělení mezinárodní ochrany dne 6. 11. 2014, kdy naopak uvedl, že od roku 2010 žil na různých adresách, naposledy T., P.. Ostatně, i kdyby soud připustil, že žalobce má někde v ČR stálé bydliště,

presto by tato skutečnost neměla z pohledu zákonnosti napadeného rozhodnutí hlubší význam, neboť důvody rozhodnutí o povinnosti žalobce setrvat v ZZC nespočívají toliko v jeho nedohledatelnosti, ale zejména v souhrnu mnohem závažnějších skutečností, jimiž jsou dlouhodobý neoprávněný pobyt žalobce na území ČR, bez oprávnění k pobytu či víza, bez pojištění, nelegální zaměstnání a maření výkonu správního rozhodnutí.

Soud proto uzavírá, že závěr žalovaného, že by žalobce mohl svým chováním představovat nebezpečí pro veřejný pořádek v rámci ČR, je správný a okolnostmi zmiňovanými v textu napadeného rozhodnutí dostatečně odůvodněný. Je zjevné, že žalobce setrvale nerespektuje právní předpisy ČR upravující pobyt cizinců, a to do té míry, že již mařil pravomocné správní rozhodnutí. Napadené rozhodnutí o setrvání žalobce v ZZC je proto v mezích uplatněných žalobních bodů rozhodnutím zákonným a správným. Z výše uvedených důvodů proto soud žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch; žalovanému, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, žádné náklady řízení nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze 10. prosince 2014

JUDr. Věra Šimůnková, v.r.
samosoudkyně

Za správnost : Alena Lébllová